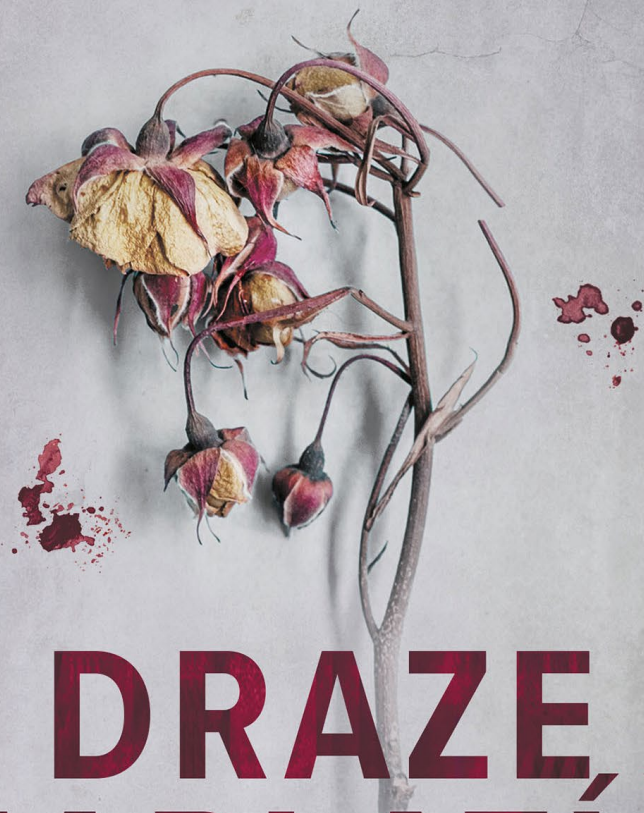

rachel amphlett

DRAZE ZAPLATÍŠ

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Draze zaplatíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Rachel Amphlett

Draze zaplatíš – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

**DRAZE
ZAPLATÍŠ**

rachel amphlett

DRAZE ZAPLATÍŠ

PŘÍPADY KAY HUNTEROVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

HELL TO PAY copyright © Rachel Amphlett 2017

The moral rights of the author have been asserted. Veškerá práva vyhrazena.

Translation © Jitka Šišáková, 2024

Cover photo © Magdalena Wasiczek / Trevillion Images

ISBN tištěné verze 978-80-7662-691-1

ISBN e-knihy 978-80-7662-693-5 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-694-2 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-692-8 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

KAPITOLA JEDNA

Detektiv seržantka Kay Hunterová se naklonila pod sedadlo spolujezdce pro staré kožené kozačky a v duchu proklínala jak nešťastného motoristu, který nezvládl řízení, tak detektiva inspektora Devona Sharpa, který ji zavolal k nehodě v jednu po půlnoci.

„Sejdeme se tam za půl hodiny,“ oznámil jí a ukončil hovor.

Zavrtěla se na sedačce, vyzula si mokasíny, místo nich se nasoukala do kozaček, otevřela dveře a zachumlaná do nepromokavé bundy vystoupila do protivného deště.

Privřela oči před oslnivým světlem reflektorů zásahových vozidel v odstavném pruhu. V provazcích vody blikaly modré majáky sanitky a odrážely se v oknech policejních aut, která tvořila kordon kolem místa nehody. O kousek dál spatřila Kay dva zasmušilé hasiče. Šli od svého vozu, přelezli

poničená svodidla, sestoupili po náspu a postupně se jí ztratili z dohledu.

Ospalost už ji přecházela. Strčila ruce do kapes a rozhlížela se po svém nadřízeném důstojníkovi.

Když inspektor Devon Sharp v noci zavolal, ostré zvonění mobilu ji vytrhlo ze spaní. Její partner Adam jen hlasitě zaklel, otočil se na druhý bok a přetáhl si peřinu přes hlavu.

Za chvíli se tiše vykradla z ložnice a Adam už zase pochrupeval.

Teď šla po krajnici a litovala, že si na sebe nevzala o jednu vrstvu oblečení víc.

Dálnice byla v tom místě vyvýšená a bičoval ji ostrý vítr. Kolem dokola se rozkládaly jen pole a louky, které před rozmarmy počasí nijak nechránily.

Blížila se k sanitce a u otevřených zadních dveří uviděla policistu v uniformě. Pozorně se rozhlížel. Všimla si, že zdravotníci jsou uvnitř, a zvědavě tam nakoukla.

Starší žena a její mladší kolega pracovali jako dobře sehraný tým. Skláněli se nad pacientem a domlouvali se krátkými, úsečnými větami.

V kabině vozu mezitím chrastilo ve vysílačce. Dispečer z Ashfordu jim klidným a vyrovnaným hlasem sděloval potřebné informace.

Kay ucítila dezinfekci. Pozorovala zdravotníky při práci, těkala pohledem po použitém náčiní a říkala si, jak dlouho jim asi trvá po návratu na stanoviště všechno zase vyčistit a uklidit.

DRAZE ZAPLATÍŠ

„Museli ho z vraku vystříhat,“ ozval se za ní Sharp.

Kay se k němu otočila. „Jakou mu dávají naději?“

„Má poranění hlavy. Když ho odnášeli na nosítkách, postihla ho srdeční zástava. Takže nic moc.“

Kay si zastínila oči proti blikajícím světlům i dešti a pohlédla na dálnici.

Podél jejich kordonu teď projížděl prakticky nepřetržitý proud kamionů a sem tam mezi nimi i osobní auto. Všichni jeli pomalu, protože je už několik mil před místem nehody varovaly světelné tabule.

Zpod kol stříkala voda a na krajnici, kde Kay stála, už se tvořily kaluže. I když věděla, že policejní kordon drží provoz v bezpečné vzdálenosti od nich, pokaždé podvědomě couvla, když se přiblížil obzvláště velký kamion. V proudu vzduchu, který s sebou strhával, se její drobná postava vždycky až zachvěla.

„Jiné auto nebouralo?“

„Ne. Hlídka tamhle zpovídá řidiče nákladáku – parkoval v odstavném pruhu, když se to stalo.“

Mezitím na ně zavolal zdravotník ze sanitky a přidřepl si u nich.

„Je stabilizovaný, za chvíli vyrážíme.“

„Díky,“ řekl Sharp. „Kam ho povežete – do Maidstone?“

„Jo, máme ho vzít tam.“ Zdravotník seskočil ze sanitky a chystal se zavřít křídla dveří. „Ale nevsadil bych si na něj ani pětník, že přežije.“

Sharp kývl na jednoho z policistů. „Jedte s nimi. Jestli něco řekne, chci to vědět.“

„Provedu.“

Mladík nechal policistu nastoupit, obešel sanitku a sedl za volant.

Kay se Sharpem popošli stranou, aby se mohl s vozem proplést mezi odstavenými policejními auty. Pak už se rozječela siréna a ambulance si klestila cestu mezi kamiony.

Kay se za ní dívala, párkrát přešlápla a otočila se k Sharpovi.

Na první pohled bylo vidět, že je bývalý voják. I přes nečas a noční dobu byl předpisově oblečený. Jen ospalé oči prozrazovaly, že i on musel kvůli nešťastné události vylézt z postele.

Kay si s úžasem všimla, že má dokonce i bezchybně uvázanou kravatu.

Připadala si proti němu jako vandrák.

„Pojďte se na něco podívat,“ vyzval ji, aniž by si všimal jejich rozpaků, a zavedl ji k náspu pod dálnicí.

Zásahové vozidlo tam seshora mířilo dvěma reflektory, které předtím svítily hasičům na práci při vyprošťování řidiče. Záchrana života měla přednost před zachováním stop pro tým techniků, kteří místo činu ohledávali, a Kay si uměla dobře představit, jak se ta pošlapaná tráva a poničené keře budou líbit kolegům z forenzního.

Ze silnice sem vedla výrazná brzdná stopa. Kay sáhla do kapsy pro baterku a posvítila si na ni podrobněji. Vůz za sebou nechal pěknou spoušť, kterou během následující hodiny dokonali záchranáři a hasiči.

„Už víme, co se zhruba stalo?“

DRAZE ZAPLATÍŠ

„Řidič toho kamionu viděl ve zpětném zrcátku, jak se to auto najednou stočilo ke krajnici – a lekl se, že do něj narazí. Osobák se to snažil na poslední chvíli vybrat, nicméně dostal smyk, roztočil se a prorazil svodidla. Dopraváci už místo nárazu prohlédli a zjistili, k čemu asi došlo – na vozovce našli rozlitou naftu, navíc se tam za poslední dva týdny nahromadila vrstvička mastných nečistot.“

Kay přikyvovala. Konec podzimu provázelo nebývalé sucho, ovšem během prvního lijáku se na silnici vytvořilo kluzké bláto, což pro nic netušící řidiče představovalo značné nebezpečí.

Kay a Sharp se opatrně vyhnuli ostrým hranám proražených svodidel a přesunuli se blíž k vraku, ale tak, aby nepřekáželi zasahujícímu týmu. Zůstali stát a dívali se, co se na místě děje.

„Kvůli čemu nás dopravka vlastně zavolala?“ Kay musela překřikovat kvílící víchr.

Sharp se natáhl po její baterce a společně popošli ještě pár kroků, aby jí vůz ukázal z trochu jiného úhlu. Posvítíl na zadní část vozidla.

Z kufru visela směrem k registrační značce podivně zkroucená bledá ženská paže.

„Kvůli ní,“ řekl.

KAPITOLA DVĚ

Sharp popošel ke svodidlům a pískl dolů do příkopu na členy týmu pro ohledání místa činu.

Otočil se po něm jeden z techniků v bílé kombinéze a ukázal vpravo nahoru k silnici.

„Výborně. Harriet dala konečně vytýčit přístupovou trasu.“

Z bedny u svodidel si vytáhli overaly a návleky na boty. Tenoučkový materiál jim ve větru pleskal o oblečení. Kay si stáhla vlasy do culíku a sestupovala za Sharpem pod krajnici. Věděla, že musí našlapovat opatrně, jinak jí uklouznou nohy a sjeďe zbytek náspu po zadku.

Přístupová trasa byla díky reflektoru bezpečně schůdná, a tak si Kay posvítila baterkou vpravo na hluboké rýhy v trávě, které po sobě havarované auto zanechalo.

Ještě jako řadová policistka už pár ošklivých dopravních nehod viděla, takže si při pohledu na tuhle spoušť jen stísněně povzdychla.

„Je zázrak, že vůbec přežil, co?“ nadhodil Sharp přes rameno.

„To tedy ano. Muselo to s ním v autě házet jak s hadrovým panákem.“

Už byli skoro dole a Kay si povšimla, že pozemek správy silnic odděluje od sousedního soukromého objektu plot s ostnatým drátem.

Kam až v kuželu světla dohlédla, viděla jen holé sklizené pole.

Zachvěla se zimou, jak se do ní opřel poryv větru a začloulmal jí kombinézou, a zase se otočila k místu nehody.

Ani si nechtěla představovat tu spoustu mravenčí práce, která Harrietin tým čeká – mohli se do ní pustit, až když sanitka se zraněným řidičem vyrazila do nemocnice. Jejich úkol bude o to těžší, že se kolem jeho vozu, který byl nyní obehnaný páskou, po nehodě pohybovalo nejméně deset dalších lidí.

Už když stála se Sharpem nahoře u svodidel, technici vztyčili stan za zadní částí auta. Teď byla blíž a spatřila Harriet, jak ukročila kousek stranou, vydávala svým lidem pokyny a mezitím postavili druhý přístřešek nade dveřmi řidiče. Jeden technik obcházel auto a pořizoval fotky ze všech úhlů. Blesk pokaždé ozářil okolní stromy i siluety jeho kolegů.

Když se Kay a Sharp přiblížili k pásce, Harriet se po nich ohlédla a vydala se k nim. Kličkovala mezi ulámanými větvičkami a dávala si pozor, aby se nezamotala do psího vína, které se plazilo po rozbahněné zemi.

DRAZE ZAPLATÍŠ

„Dobrý večer, detektivové.“

„Zdravím, Harriet.“ Sharp kývl k vozu. „Co se vám zatím podařilo zjistit?“

Šéfka týmu pro ohledání místa činu si stáhla roušku na bradu. „Jde o ženu kolem pětadvaceti. Je zabalená v černé fólii přelepené páskou. Má modřiny na obličeji, které si zjevně nepřivodila při té nehodě – na to uběhlo příliš málo času. Nevšimla jsem si, že by měla na zápěstí stopy po poutech. Až Patrick pořídí první sadu fotek, podíváme se na ni blíž.“

„Díky.“

Sharp dál nic neříkal. Harriet si zase vytáhla jednorázovou roušku přes ústa a vrátila se pod malý přístřešek. Bílou kombinézu měla zastříkanou blátem až ke kolenům.

Ve vzduchu se mísil štiplavý pach uniklého paliva a zemi tá vůně orné půdy z okolních polí. Kay uslyšela ze silnice brzdy a vzhlédla. U svodidel zastavila odtahovka se zapnutými výstražnými světly. Kay se podívala na hodinky a pomyslela si, jestli se to do svítání vůbec všechno zvládne.

Aby práce na místě činu zpomalovaly ranní provoz a policisté se dostali do zpráv dřív, než se stihnou poradit s odborem komunikace, jak se bude případ prezentovat médiím, o to opravdu nikdo nestál.

Na druhou stranu uspěchat forenzní průzkum vozidla, dokud ještě stojí na místě činu, by znamenalo katastrofu. Následujících pár hodin bude klíčových, aby nashromáždili co nejvíc důkazního materiálu.

Fotograf se přesunul o kousek blíž k ní a Sharpovi a sklonil fotoaparát.

„Základní věci jsou nafocené, Harriet!“ zavolal směrem k autu. „Potřebuješ z perimetru ještě něco?“

„Ne, to by mělo stačit. Teď bychom se mohli podívat, co všechno už máme. Charlie, můžete přinést jeden reflektor blíž?“

Od skupinky se oddělil jeden z techniků, plácl kolegu po paži a ukázal na nejbližší reflektor. Spolu ho zvedli a pomalu přenesli k zadní části vozu.

Jakmile se Harriet ujistila, že reflektor pevně stojí a nemůže se ve vichru na někoho převrátit, pustila se zase do práce.

Kay se tajil dech. Bojovala se silným pokušením nadzvednout policejní pásku, která ji dělila od havarovaného vozidla, ale uvědomovala si, že nemůže Harriet překážet ani jí do ničeho zasahovat.

Stoupla si na špičky a snažila se jí aspoň dívat pod ruce.

Harriet celou dobu komunikovala se svým týmem. Její hluboký hlas se ve větru dobře nesl. Ukazovala na různé části vozu, kde mají kolegové odebrat vzorky. Všechno se ukládalo do sáčků, aby se to pak mohlo pečlivě roztřídit a podrobně popsat.

Za půl hodiny Harriet zvedla hlavu od zavazadlového prostoru a mávla na detektivy.

„Pojďte se podívat!“

Sharp nadzvedl pásku, aby pod ní mohli podlézt, a zamířili k autu.

Kay si už cestou prohlížela rozbité a pomačkané plechy, které v ostrém světle reflektorů vypadaly ještě dramatičtěji.

DRAZE ZAPLATÍŠ

Nechala Sharpa, ať s Harriet všechno probere, a mezitím obešla vůz a zkoumala poničenou karoserii.

Dveře spolujezdce byly utržené a ležely opodál na náspu, odkud vozidlo spadlo. Projelo roštím a zůstala tam po něm hrozná spoušť. Harrietini lidé se rychle snažili posbírat, co z vozu vypadlo, než to rozfouká vítr.

Vrátila se zpátky ke kufru a stoupla si vedle Sharpa.

Ukročil trochu stranou a ukázal na mrtvou ženu. „Chudák holka.“

Kay se na ni upřeně zadívala.

Mohlo jí být něco přes dvacet. Byla nahá. Pachatel ji hodil do kufru jen zabalenou v černém igelitu.

Harriet přestříhla lepicí pásku, která držela fólii pohromadě, a odhalila zbité tělo. Mrtvá měla pořezanou levou tvář a podlitinu kolem oka. Přímo do obličeje jí z tohoto úhlu neviděli.

„Doděláme to tady a nechám ji co nejdřív převézt k Lucasovi,“ řekla Harriet. „Jen upozorňuju, že musíme vzít vzorky z celého auta a sebrat všechny předměty z brzdné dráhy. Ještě nám to nějakou dobu potrvá.“

„Chápu,“ přikývl Sharp.

Kay přešlápla a snažila se nevnímat, že se jí do návleků už dostává voda z kaluží a prosakuje do bot. „Nic podobného nepamatuju. Co vy, šéfe?“

„Ne. A to mi právě dělá trochu starosti.“

Podívala se na Sharpa. Byla skoro stejně vysoká jako on, ale detektiv stál o kousek výš, takže k němu musela zvednout hlavu. Tvářil se zamyšleně.

„Máte pocit, že to neudělal poprvé?“

„Možná.“

„Třeba to byl jen ojedinělý exces. Domácí násilí.“

Pokrčil rameny.

Kay si povzdychla a znovu se podívala na vůz.

Ať si o tom Sharp myslí, co chce, nejprve bude potřeba zjistit totožnost řidiče a jeho oběti a potom, odkud vlastně jeli.

A kam ji vezl.

Zachvěla se při pomýšlení, že třeba mají co do činění se zkušeným vrahem, který už po okolí pohřbil několik mrtvol.

Co kdyby nenaboural?

Jak dlouho by trvalo, než by ho odhalili a chytili? A kolik lidí by mezitím stihl zabít?

„Pevně doufám, že přežije operaci,“ zamumlala.

KAPITOLA TŘI

Druhý den ráno vzhledla Kay unavenýma a nevyspalýma očima od monitoru. Sharp od tabule v kanceláři tiše hvízdal. Rovnou se na židli na kolečkách přesunula blíž. Vyšetřovací tým se postupně scházel.

Na pozdrav jí kývla Carys Milesová, kolegyně v hodnosti detektiva konstábla. Nechávala si v poslední době narůst delší vlasy k ramenům – což u ní bylo něco úplně nového. Svěřila se Kay, že to chce zkusit jen přes zimu.

„V létě je na dlouhé vlasy stejně moc horko,“ ušklíbala se. „Ale teď mi je pěkně teplo na krk!“

Kay se tomu jen usmála – jí bylo zima už od září, přestože ji nikdy nenapadlo si svoje blond vlasy ostříhat. Jediným ústupkem bylo, že si udržovala kratší ofinu, aby aspoň pořádně viděla na to, co dělá.

Připojili se k nim Gavin Piper a Ian Barnes. Také oni měli hodnost detektiva konstábla. Mladší Gavin se jen opřel o vedlejší stůl a nachystal si zápisník a propisku.

Minulý měsíc úspěšně složil zkoušky a stal se plnohodnotným členem vyšetřovacího týmu maidstoneské policejní stanice. Vysoký mladík, který nejradši trávil volný čas v Cornwallu na surfovém prkně, si sice naivně myslel, že když už nebude elév, přestanou si ho kolegové dobírat, ale přepočítal se – zvláště když se o něj začaly živě zajímat sekretárky. Udržoval si stále stejný sestřih, ale protože měl celé léto hlavu zasolenou od moře, vlasy mu trčely na všechny strany a jejich přirozená blond barva hezky kontrastovala s jeho opálením.

Staršího Barnese Kay považovala za stmelující prvek celého týmu.

Na Barnese byl spoleh. Když bylo potřeba, uměl odlehčit situaci, ale zároveň si vydobyl značnou úctu kolegů detektivů i lidí z administrativy. K policii nastoupil už jako dvacetiletý a po třiceti letech služby skvěle znal celý kraj i jeho historii, což Kay pokaždé velice pomáhalo. Svěřil se jí, že si v létě našel novou přítelkyni, advokátku, a podle všeho jim to klapalo. Seznámili je prý kamarádi.

Kay rychle sáhla po propisce a zápisníku, nalistovala novou stránku, opřela se a Sharp začal mluvit.

„Takže pro vás, kdo jste včera nebyli na místě činu, celou událost rychle shrnu.“ Na bílou tabuli vedle sebe pověsil několik fotografií. „V jedenáct hodin deset minut večer byla nahlášena nehoda na dálnici M20 asi čtvrt míle za exitem na Harrietsham. Když tam dopravka dorazila, řidič byl v bezvědomí, ale naživu, a už ho vyprošťovali z vraku. Odvezli ho do nemocnice v Maidstone, prodělal šestihodinovou operaci a nyní je v umělém spánku.“

DRAZE ZAPLATÍŠ

Odmlčel se, aby si stihli všechno zapsat. Pak pověsil na tabuli další tři fotografie.

„V kufru jeho vozu byla nalezena tato mrtvá žena.“

Ve velké kanceláři se rozhostilo ticho. Všichni upřeli zrak na fotky.

„Z nemocnice nám sdělili, že museli řidiči odstranit slezinu. Navíc utrpěl komplikovanou zlomeninu nohy, která si vyžádá další operaci. Udržují ho v umělém spánku a snaží se snížit nitrolební tlak po poranění hlavy. Podle všeho se udeřil do skla, když jeho vůz sjel z dálničního náspu.“

„Jakou mu dávají naději?“ zeptala se Kay.

„Malou, ale jakmile nám z nemocnice zavolají, že je při vědomí, hned zařídím, abychom ho mohli vyslechnout.“

V místnosti to zašumělo. Pokud se výslech nezdaří, zkomplikuje jim to práci. Smrt mu nikdo nepřál, ale šlo jim o to, aby si ho mohla převzít spravedlnost, už kvůli zemřelé oběti.

Detektiv inspektor počkal, až se kolegové zase utiší. „Carys – už máte nějaký výstup z databáze odcizených vozidel?“

Carys zavrtěla hlavou. „Ne, vypadá to, že tam vůz není vedený, šéfe, ale někdy bývají zmatky v registru vozidel a řidičů, tak jsem zadala dotaz přímo na ně, ať se na to podívají. Zatím se zdá, že nejde o auto z půjčovny. Doufejme, že nám brzy zjistí konkrétnější informace.“

„Dobře. Řidiči jsme odebrali otisky prstů, ale nikam nás to neposunulo,“ pokračoval Sharp. „V našem systému nefiguruje. Neměl u sebe peněženku ani doklady. Nic se nenašlo ani ve voze. Nicméně jsme tam objevili dva mobily, které jsme

předali týmu Andyho Greye na digitální forenzní analýzu. Mohli bychom je dát rovnou mezi ostatní doličné předměty, ale oba jsou po nehodě silně poničené, proto potřebujeme, aby z nich Grey odborně vytáhl data. Harrietin tým vypátral v křoví ještě jeden mobil, na němž byly otisky zemřelé. Před čtvrthodinou mi Grey potvrdil, že z jednoho z telefonů se naposled volalo na mobil oběti.“

„Ale proč by jí telefonoval?“ udivilo Barnese. „Přece věděl, že ji veze v kufru.“

„Třeba se znali a on jí zavolal, než ji zavraždil?“ nadhodila Kay.

„Nebo ji srazil a chtěl se zbavit její mrtvolky?“ řekl Gavin, ale hned zavrtěl hlavou. „Ne, to nedává smysl.“

„A co ta žena? Víme o ní něco?“ zeptala se Debbie Westová, která seděla kousek stranou, s propiskou nachystanou na papíře.

„Nic. Také jí jsme odebrali otisky, ale v databázi není,“ odpověděl Sharp. „Mohla byste pro začátek rozeslat fotky a otisky kolegům do Sussexu, Essexu a Londýna, jestli by náhodou nevěděli něco oni? Pokud ne, rozšiřte okruh na další oblasti. Lucas Anderson má v plánu provést pitvu až zítra ráno, takže budeme muset počkat, jestli se něco nedozvíme ze zubních záznamů a podobně.“

„Provedu, šéfe.“

Debbie Westová se pravidelně účastnila vyšetřování závažnějších trestných činů a Sharp si ji od uniformovaných složek vyžádal vždy, kdykoli jí to služební povinnosti dovozovaly.

DRAZE ZAPLATÍŠ

Byla nesmírně pečlivá a orientovala se v databázi HOLMES2 jako nikdo jiný, takže na ni při pátrání všichni spoléhali. Navíc i v sebevypjatější atmosféře uměla zachovávat chladnou hlavu.

Sharp se znovu obrátil k detektivům. „Debbie tedy dojde na starost vypátrat víc informací k otiskům a vy s Gavinem mezitím prohledejte registr pohřešovaných osob, jestli v některé databázi nenarazíte na naši oběť. Můžete použít fotky, které nám poslala z místa činu Harriet. Pokud ji nenajdete v Kentu, pátrejte v širším okruhu.“

„Ano, pane.“

„Než Carys projde registr vozidel a řidičů, musíme zjistit, kudy vůz jel,“ pokračoval Sharp. „Gavine – vy se spojte s lidmi z ANPR, ať z automatických rozpoznávačů registračních značek zpětně vytrasují pohyb našeho vozidla od posledního známého místa na M20 až k bodu, odkud vyjelo. Vytáhněte si záznamy z místních kamer, jestli se nám podaří rekonstruovat i pohyb řidiče.“

„Provedu.“

„Carys – vy si vezměte na starost komunikaci s hlídkami. Jakmile Gavin vypátrá nějaký výchozí bod, vyžádáme si jejich pomoc. Může to být jak průmyslová, tak rezidenční oblast, ale každopádně budeme potřebovat dost lidí. Promluvíme si s detektivem šéfinspektorem Larchem, jaký dostaneme rozpočet.“

„Kay, Barnes – jakmile ztotožníme řidiče, hned se podíváte, jestli ho náhodou nemáme v systému, případně jeho kontakty. Nepochybně budeme muset někoho z nich v příštích

dnech navštívit, proto bych rád věděl, kde je aktuálně najdeme. Zatím můžete pomoci Gavinovi pročesávat záznamy z místních bezpečnostních kamer.“

„Jasně.“

„Tak fajn,“ pohlédl Sharp na hodinky. „Na další poradu se sejdeme v pět odpoledne. Uvidíme, kolik toho do té doby zjistíme.“

KAPITOLA ČTYŘI

Kay přistoupila k výdejníku, vzala dva bílé kelímky a natočila do nich vodu. Pak se vrátila k malé skupince u tabule na opačné straně kanceláře.

Zimní slunce zapadlo už před více než hodinou a nebe během chvíle změnilo barvu ze světle šedé na temně černou.

Podívala se na hodinky. Celý den úplně zapomněla na jídlo, a teď se těšila, že poslední porada už bude krátká.

„Tady máš,“ podala kelímek Barnesovi.

„Díky.“

Na poradu dorazili i lidé, kteří měli vyhledávat informace v systému automatického rozpoznávání značek a na bezpečnostních kamerách, a několik administrativních techniků z vedení, kteří zajišťovali komunikaci mezi vyšetřujícím týmem a uniformovanými složkami policie.

Kay zívla. V místnosti plné lidí byl vydýchaný vzduch. Naplno se topilo a nedalo se moc větrat. Celý tým včetně ní

poháněla většinu dne káva a adrenalin, ale ať chtěli nebo ne, už je začínala zmáhat únava.

Sharp krátce a tiše hvízdal, aby si přestali povídat mezi sebou a upřeli pozornost k němu.

„Děkuji. Debbie, můžete prosím vás ztlumit osvětlení, abych vám mohl pustit obrázky z kamer?“ Stiskl dálkové ovládání a na zdi za ním se objevil letecký pohled na Maidstone. Sharp ustoupil kousek stranou, protože se ve světle projektoru objevil stín jeho ramene. „Chtěl bych poděkovat kolegům z policejního sboru, kteří pro nás následující obrázky celý den připravovali. Začneme od místa nehody a budeme postupovat proti času. Jak vidíte z tohoto záběru, musíme obsáhnout území značného rozsahu.“

Kay všemožně potlačovala únavu. Potřebovala se soustředit. Řidiče musí stůj co stůj usvědčit a na hodně dlouho zavřít.

Odstín světla v místnosti se změnil, protože Sharp přepnul na další obrázek.

„Tenhle snímek byl pořízen, když vozidlo projíždělo pod železničním mostem,“ řekl a postupně pouštěl jednu fotografii za druhou, komentoval je a laserovým ukazovátkem upozorňoval na drobné detaily. „Řidič opustil Maidstone po silnici A229 a najel na dálnici. Předtím ho kamery zaznamenaly zde.“

Posluchači se naklonili blíž.

Na plátně se objevil zrnitý obrázek vozidla jedoucího po prázdné ulici, ale byla vidět jen chladicí mřížka.

„Kde to je, šéfe?“ zeptal se Gavin.

DRAZE ZAPLATÍŠ

„Wheeler Street. Odbočka z Holland Road. Jenže provozatel kamer bohužel nedodržuje harmonogram oprav, a nám tak chybí nejméně dvacet minut záznamu.“ Překlíkl na další snímek. „V současné chvíli tedy netušíme, kde se vůz pohyboval mezi Wheeler Street a okamžikem, než se ocitl zde na A26.“

„Měl dost času ji zabít a mrtvou ukrýt v autě,“ podotkla Kay.

„Pokud ji ovšem zavraždil právě v této prodlevě. Hlídky zítra dopoledne objednou majitele podniků na Wheeler Street a Holland Road, jestli by někdo z nich neměl záznam z vlastních kamer, který by nám mohl nějak pomoci. Když ano, budeme se snažit chybějící momenty doplnit.“

Sharp sice mluvil povzbudivě, ale Kay z jeho hlasu vycítila, jak obtížné to bude. Určitě velmi dlouhé a pracné a mezi tím budou bezmocně šlapat vodu a čekat na nějaký výsledek.

„Když se znovu vydáme zpětně po jeho stopách,“ pokračoval Sharp, „uvidíme ho na kruhovém objezdu v Mereworthu. Pak nám opět mizí, zase kvůli tomu, že území není pokryté kamerami, ale nacházíme ho tady, na předměstí Tonbridge – odkud vyjel.“

Na snímku se objevila tmavá ulice s řadou aut zaparkovaných u chodníku před souvislou zástavbou menších řadových domků.

„Zítra ráno projdou Tonbridge hlídky a budou se dům od domu vyptávat,“ řekl Sharp. „První tým vyrazí do terénu velmi brzy ráno, aby zastihl lidi doma, než odjedou do práce nebo do školy. Druhý tým se tam vrátí v šest večer a obejde

domy, kde ráno nikdo neotvíral. Všechno, co zjistí, budou technici z velitelství hned zanášet do systému. Kay a Carys – jakmile se odtamtud dozvíme, ke kterému domu to auto patří, pojedete tam provést oficiální domovní prohlídku. Nechám obratem vystavit povolení, ale bude potřeba, abyste hned ráno vyjely do Tonbridge a byly připraveny okamžitě jednat. Barnes nebo Gavin vám to povolení přivezou. Možná by bylo fajn, abyste se rovnou přidaly k těm ranním hlídkám a promluvily si se sousedy samy.“

„Dobře, pane.“

„Domluví se s Harriet, ať je nachystaná vyrazit se svým týmem a zajistit potřebné stopy.“

Kay přikývla, ale neodpověděla. Pokud by se ukázalo, že byla žena zavražděna právě tam, celý objekt se okamžitě uzavře a forenzní jednotka místo činu systematicky propátrá.

Sharp vypnul projektor, hodil laserové ukazovátko na stůl a někdo zase rozsvítil.

„Tak fajn. Zítra ráno nashle. Přijďte včas.“

KAPITOLA PĚT

Unavená Kay vystoupila z auta a povzdychla si. Včerejšek se protáhl do pozdních nočních hodin a ráno musela brzy vstávat. Už to na sobě cítila.

Její partner Adam obvykle nechával svůj teréňák před garáží, a tak když se potřebovala Kay dostat domů, musela se ke vchodu protáhnout škvírou mezi oběma auty. Dům Adamovi kdysi z vděčnosti odkázal jeden starý klient.

Všimla si, že nechal otevřený kufr, tak se prosmýkla podél vozu do garáže a z ní dveřmi rovnou do kuchyně.

Na podlaze stála jakási dřevěná bedna a u ní dřepěl Adam, zády ke Kay. Když klaply dveře, ohlédl se po ní.

„Ahoj,“ řekl. „Slyšel jsem zvenku auto, jak jsi přijela.“

Vyskočil a Kay k němu zvedla hlavu pro polibek.

Pak se podívala dolů na bedýnku z balzového dřeva. „Co je to tentokrát?“

Zakřenil se. „Tentokrát budeš spokojená. Uvnitř je něco chlupatého a roztomilého.“

Prohrábl si neposlušné černé kadeře a v očích mu vesele hrálo.

Kay pohlédla dolů a uvědomila si, že to je vlastně zvířecí kotec spojený s drátěnou klecí. Pod ni Adam rozprostřel na zem noviny.

Sáhl na linku pro igelitovou tašku, zašátral v ní a vyndal dvě keramické misky. Jednu podal Kay.

„Natočila bys do ní vodu? Nechtěl jsem je nechat venku v té zimě. Tady jim bude líp.“

Kay si odložila kabelku k odkapávači, otočila kohoutkem a naplnila misku do tří čtvrtin vodou. Pořád byla zvědavá, co to vlastně Adam přivezl.

Coby oblíbený místní veterinář si rád nosil práci domů – a to doslova. Kay měla jen pár měsíců klidu poté, co u nich našla útočiště obrovská březí doga. Nachystali jí pelech na stejném místě, kde teď stál kotec, a tam vrhla zdravá štěňata. Nejhorším hostem byl had, který jim utekl z terária, čímž si mezi Adamovými kolegy vysloužil nehynoucí slávu.

Víckrát už k nim žádný had nesměl.

Přidřepala si ke kotci. Adam otevřel dvířka v pletivu, vzal si od ní misku a položil ji do vzdálenějšího rohu. Do druhé misky nasypal směs semínek a zrní a umístil ji vedle vody.

Kay přihlížela a čekala.

„Asi si teprve zvykají na nové prostředí,“ poznamenal Adam. „Ale jakmile si tě okoukají, budete kámoši.“

Kay už otvírala ústa, aby se zeptala, kolik těch kámošů vlastně bude, ale zmlkla, protože z kryté části kotce vykoukl čumáček a začenichal.

DRAZE ZAPLATÍŠ

Z temného pelíšku vylezlo pískově žluté morče a přeběhlo po novinách k misce s vodou. V těsném závěsu za ním se objevilo o něco menší, černobílé morče a pospíchalo si očichat miskou se zrním.

„Jak se jmenují?“

„Bonnie a Clyde,“ odpověděl Adam a přešel k ledničce. Otevřel ji a vytáhl napůl vypitou láhev Sauvignon Blanc.

Kay vyprskla smíchy, vstala z podlahy a Adam už jí podával sklenku. „A proč u nás budou bydlet?“

Adam ukázal sklenkou na větší morče, pískově žluté. „Clyde se potýká s kožní infekcí, a protože je to nakažlivé, majitelé se báli, aby to nechytla i jejich ostatní morčata. Chovají jich celkem osm. Bonnie s Clydem odjakživa sdílí kotec, takže si je tu necháme několik dní na pozorování. Clydea je potřeba dvakrát denně mazat mastičkou, ale protože splňují tvoje kritérium ‚chlupatosti a roztomilosti‘, tak si myslím, že by ti asi nevadilo, kdyby ses o ně občas postarala, když budu pryč, vid? Na klinice máme plno – ani jedna ubikace není volná.“

„To je v pořádku – budu mít společnost, až mě tu necháš samotnou. A tihle mi aspoň nebudou přepínat programy v televizi.“

Zvedl oči v sloup. „Je mi jasné, že jen vystrčím hlavu ze dveří, už budeš mít oba u sebe na pohovce. Ne že je budeš rozmazlovat! Mají nasazenou speciální dietu!“

Vyplázla na něj jazyk a rychle ucukla, když ji chtěl se smíchem popadnout za ruku. „Skočím se převléct. Za chvíli přijdu.“

„Zatím uvařím nějakou rychlovku k večeři. Co třeba těstoviny – dala by sis?“

„Super, díky!“

Odložila sklenku, vzala zase kabelku, vyšla z kuchyně a zamířila po schodech do ložnice.

Zezdola slyšela Adamův konejšivý hluboký hlas, jak domlouvá morčatům, ať se taky trochu najedí, a sama pro sebe se usmívala. Převlékla se do džinsů a mikiny a roztřídila špinavé prádlo.

Měl pravdu – o tyhle chlupaté potvůrky se ráda postará, až bude Adam pryč.

Do Aberdeenu na konferenci se těšil od chvíle, kdy si před pěti měsíci rezervoval lístek. Konečně se zase potká s jinými kolegy, než s kterými tráví celý rok. Kay ho znala a věděla, jak rád se učí nové věci. A protože organizátoři naplánovali neformální program i na víkend po vzdělávací části, bude příležitost navázat nové kontakty a přátelství snáz než během oficiálních seminářů.

Popadla hromadu tmavého prádla, sešla do kuchyně a zapnula pračku. Vzala zase do ruky skleničku s vínem. Kuchyní se linula vůně restované cibulky a česneku.

Zatímco Adam chystal večeři, Kay si zase přidřepla ke kotci a prostrčila pletivem ukazováček.

Menší Bonnie k ní po novinách přicupitala a dotkla se čumáčkem prstu. Pak se zase vrátila k misce se žrádlem.

„Jsou roztomilí.“

„Tušil jsem, že se ti budou líbit.“ Adam si usrkl z vařečky omáčku, přísolil ji a znovu zamíchal. „Když jim nasypeš rá-

DRAZE ZAPLATÍŠ

no před odchodem do práce hrst té krmné směsi, bude jim to stačit na celý den. Hlavně ať mají dost vody. Můžou dostávat taky odřezky ze zeleniny. Přinesl jsem z kliniky balík novin, abys měla zásobu.“ Ukázal na skříňku u dveří do zahrady a šibalsky mrkl. „A nezapomeň, že musíme ty dva rošťáky zase vrátit.“

Kay se zasmála. „Já vím. Neboj, teď mám stejně práce nad hlavu, takže pořídit si mazlíčka na plný úvazek nepřichází v úvahu.“

Adam zvědavě zvedl obočí a Kay se rozpovídala o svém nočním výletu na M20 a dlouhém dni v práci.

„A nikdo neví, kdo ta zabitá je?“

Kay zavrtěla hlavou a dívala se, jak Adam rozděljuje těstoviny na talíře. „Ne. Ale já na to přijdu. Zjistím, proč jí to udělal.“

„Určitě se ti to podaří.“

KAPITOLA ŠEST

V úzké ulici podél řadových domků parkovali hlavně místní a Kay nakonec musela nechat služební auto čtvrt míle od mobilního operačního střediska policie, které sem hned ráno přistavili.

Spolu s Carys se rozhodla vrátit oklikou k místu, kde hlídky chodily od domu k domu a snažily se zjistit adresu zraněného řidiče. Už z vysílaček bylo jasné, že se sousedé navzájem moc nestýkají, a zatím se neobjevila žádná informace, na které by se dalo stavět.

Zabočily do ulice, kde kamery vozidlo zaznamenaly naposledy, a Kay foukl do vlasů závan studeného větru. Sklopila proti němu hlavu.

„Protahuje tu jako na vidrholci,“ vrčela Carys a zapínala si bundu.

Kay souhlasně kývla, ale už se rozhlížela po jednotlivých domech po obou stranách ulice.

Většinu z nich oddělovala od chodníku menší zpevněná plocha. Někde byla obehnaná nízkou zídou nebo živým plotem, aby měli obyvatelé alespoň částečný pocit soukromí, a u dveří stály osázené truhlíky. Jinde nebylo před vchodem nic, jen rozpraskaný beton, kterým prorůstal plevel.

Zahleděla se na opačný konec ulice.

Kamera, která zachytila průjezd vozu, byla umístěná nad nárožním obchodem, pod cedulí s inzerátem, že první poschodí je k pronájmu.

Kousek od nich vyšli z domu dva policisté v uniformách a počkali u živého plůtku, aby mohla Kay s Carys projít. Kay jednoho z nich poznala, protože s ním před půl rokem pracovala. Tehdy byl teprve v zácviu.

Služba ho trochu zocelila, takže už nevypadal jako pubertální hošík.

„Konstábl Parker, vidíte?“

Přikývl.

„Zjistili jste už něco?“

„Ne. Ale jsme teprve sotva v polovině.“

„S majitelem obchůdku už jste mluvili?“

„Je v ulici poslední na řadě, takže ještě ne.“

„Dobře, tak my si s ním dojdeme popovídat. Máme tam stejně namířeno.“

„Díky, seržantko.“

„Člověk by si mýsl, že u něj naopak začnou,“ poznamenala Carys, když hlídku nechaly za sebou a pokračovaly dál.

„Jemu ale ta bezpečnostní kamera nepatří – nainstalovalo ji město,“ namítla Kay. „Předpokládám, že jejich velicí dů-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Draze zaplatíš.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.